

Takács Zsuzsa

HOGY VAN KIHEZ FORDULNIA

Egy alkotmánybíró emlékére

Hogy van kihez fordulnia, mondta az öreg,
de nem árulta el a barátja nevét.

– Ne már! – neveltünk rajta. Miért hozták
volna a távoli rokonok a világvégi helyre,
a szeretet-pusztá magányos lakói közé,
ha lett volna bárhol, bármikor otthona?

Nem volt éppen együttműködő alkat.
Folyton a barátját emlegette, akihez
a mélyből, „*de profundis*” folyamodik majd.
Egyedül vele társalgott, latinul vagy arámiul.
Nem bízik az élőkben, magyarázta,
beszélni sem kíván a földi nyelveken.

Lefeküdt, nem evett. Az ápolók kezéből
kiverte a kanalat. Leszíjzták és infúzióra
kötötték, majd áttértek a mesterséges táplálásra.
Csupa felfekvés volt a háta és a fenéke.
Meg akar halni, látszott rajta. Amikor
sikerült meghalnia végül, a lapok hírül

adták, hogy korunk kiváló gondolkodója volt.
Jogalkotó, az emberi méltóság hirdetője.
Az államelnök pezsgőt bontott.
Nemzeti temetésén egymást túlharsogva
dicsőítették az egykori tanítványok,
a hatalom gyakorlói, az országos talpnyalók.

© Fortepan, Makovecz Benjámín